

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Εκατόν Δέκα Πέντε

Αποκαλύπτοντας τα Προφητικά Χαρακτηριστικά της Τελικής Γενεάς

Jeff Pippenger

2024-03-04

Στην τελική γενεά ενός λαού που παραθεωρείται, διακρίνονται ορισμένα προφητικά χαρακτηριστικά. Είναι τότε γενεά εχιδνών, διότι έχουν διαμορφώσει τον χαρακτήρα του Σατανά. Είναι γενεά μοιχών, διότι έχουν συνάψει ακαθαγιάστες συνδέσεις με τους εχθρούς του Θεού. Έχουν φθάσει σε σημείο όπου βλέπουν, αλλά δεν μπορούν να κατανοήσουν· ακούουν, αλλά δεν μπορούν να αντιληφθούν, διότι είναι αμετανόητοι, πράγμα που παριστάνεται ως πάχυνση της καρδιάς τους. Ο Μωυσής ήταν ο πρώτος που αναφέρθηκε ακριβώς σε αυτό το φαινόμενο.

Και ο Μωυσής εκάλεσε όλον τον Ισραήλ και είπε προς αυτούς· Σεις είδατε πάντα όσα έκαμεν ο Κύριος ενώπιον των οφθαλμών σας εις την γην της Αιγύπτου εις τον Φαραώ και εις πάντας τους δούλους αυτού και εις πάσαν την γην αυτού· τους μεγάλους πειρασμούς, τους οποίους είδον οι οφθαλμοί σου, τα σημεία εκείνα και τα μεγάλα εκείνα θαύματα· πλην ο Κύριος δεν έδωκεν εις εσάς καρδίαν διά να νοήτε, και οφθαλμούς διά να βλέπητε, και ώτα διά να ακούητε, έως της ημέρας ταύτης. Δευτερονόμιον 29:2–4.

Στην πρώτη μνεία του λαοδικειανού φαινομένου τοῦ βλέπειν καὶ τοῦ ἀκούειν, ἐκεῖνο ποῦ ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ δὲν δύναται νὰ ἴδῃ εἶναι τὰ σημεῖα καὶ τὰ τέρατα τῆς θεμελιώδους ἱστορίας του. Ὁ Ἱερεμίας προσδιορίζει τὸ φαινόμενο αὐτὸ ὡς γνώρισμα τῶν «μωρῶν παρθένων» στὶς ἔσχατες ἡμέρες, καὶ ὡς παράστασι τῆς ἀρνήσεως τῶν μωρῶν παρθένων νὰ δεχθοῦν τὰ μηνύματα τῶν τριῶν ἀγγέλων, ἡ ὁποία ἀρχίζει μὲ τὴν ἀγγελία τοῦ πρώτου ἀγγέλου νὰ φοβηθοῦν τὸν Θεὸν Δημιουργό. Ἐξαιτίας αὐτῆς τῆς ἀποστασίας δὲν λαμβάνουν τὴν ὄψιμη βροχή.

Αναγγεῖλατε τοῦτο ἐν τῷ οἴκῳ Ἰακώβ, καὶ δημοσιεύσατε αὐτὸ ἐν τῷ Ἰούδα, λέγοντες· Ἀκούσατε δὴ τοῦτο, λαὸς μωρὸς καὶ ἀσύνετος, οἵτινες ἔχετε ὀφθαλμοὺς καὶ δὲν βλέπετε, οἵτινες ἔχετε ὦτα καὶ δὲν ἀκούετε· Δὲν θέλετε φοβηθῆ ἔμε; λέγει Κύριος· δὲν θέλετε τρέμει ἀπὸ τὴν παρουσίαν μου, ἐγὼ ὁ ὁποῖος ἔθεσα τὴν ἄμμον ὡς ὄριον τῆς θαλάσσης διὰ παντοτινοῦ προσταγματος, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ τὸ ὑπερβῆ; καὶ ἐὰν τὰ κύματα αὐτῆς ταράσσωνται, δὲν δύναται ὁμως νὰ ἐπικρατήσωσιν· ἐὰν καὶ βοῶσιν, δὲν δύναται ὁμως νὰ ὑπερβῶσιν αὐτό. Ἀλλὰ ὁ λαὸς οὗτος ἔχει καρδίαν ἀποστατοῦσαν καὶ ἀπειθῆ· ἀπεστάτησαν καὶ ἀνεχώρησαν. Οὐδὲ λέγουσιν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν, Ἄς φοβηθῶμεν τώρα τὸν Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, ὃς δίδει βροχὴν, τὴν τε πρώϊμον καὶ τὴν ὄψιμην, ἐν τῷ καιρῷ αὐτῆς· φυλάττει δι' ἡμᾶς τὰς διορισμένας ἑβδομάδας τοῦ θερισμοῦ. Αἱ ἀνομίαι σας ἀπέστρεψαν ταῦτα, καὶ αἱ ἁμαρτίαι σας ἐστέρησαν ἀπὸ σᾶς τὰ ἀγαθὰ. Ἱερεμίας 5:20–25.

Ο Ιεζεκιήλ ταυτοποιεῖ ἐκείνους ποὺ ἐκδηλώνουν τὰ χαρακτηριστικὰ τὰ ὁποῖα παριστάνονται μὲ τὸ νὰ βλέπουν καὶ νὰ μὴ νοοῦν ὡς οἶκο ἀποστατικό. Εἶναι οἶκος ἀποστατικός, ὁ ὁποῖος δὲν θέλει νὰ διακρίνει τὴν ἱστορία τῶν θεμελιῶν του, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖται ἀπὸ μωρὲς παρθένους, ποὺ εἶναι

αμετανόητες, επειδή απορρίπτουν το μήνυμα του πρώτου αγγέλου—πράγμα που ισοδυναμεί με την απόρριψη όλων των μηνυμάτων· διότι, εάν δεν δεχθείτε το μήνυμα του πρώτου αγγέλου, δεν μπορείτε να δεχθείτε ούτε το δεύτερο ούτε το τρίτο. Σε αυτή την κατάσταση, η όψιμη βροχή παρακρατείται από αυτές τις παρθένους κατά τον καιρό της όψιμης βροχής. Αφού ο Ιησούς αντιμετώπισε αυτό το χαρακτηριστικό μέσα στην αφήγησή Του, κατόπιν προχώρησε να παρουσιάσει την παραβολή του σπορέως.

Μακάριοι όμως είναι οι οφθαλμοί σας, διότι βλέπουν· και τα ότα σας, διότι ακούουν. Διότι αληθώς σας λέγω, ότι πολλοί προφήτες και δίκαιοι επεθύμησαν να ιδούν όσα εσείς βλέπετε, και δεν τα είδαν· και να ακούσουν όσα εσείς ακούετε, και δεν τα άκουσαν. Ακούσατε λοιπόν την παραβολή του σπορέως. Όταν κάποιος ακούει τον λόγο της βασιλείας και δεν τον εννοεί, τότε έρχεται ο πονηρός και αρπάζει εκείνο που εσπάρη στην καρδιά του. Αυτός είναι εκείνος που έλαβε τον σπόρο παρά την οδό. Εκείνος όμως που έλαβε τον σπόρο στα πετρώδη, αυτός είναι εκείνος που ακούει τον λόγο και αμέσως με χαρά τον δέχεται· όμως δεν έχει ρίζα μέσα του, αλλά είναι πρόσκαιρος· διότι, όταν προκύψει θλίψη ή διωγμός εξαιτίας του λόγου, ευθύς σκανδαλίζεται. Και εκείνος που έλαβε τον σπόρο ανάμεσα στα αγκάθια είναι εκείνος που ακούει τον λόγο· και η μέριμνα αυτού του κόσμου και η απάτη του πλούτου συμπνίγουν τον λόγο, και γίνεται άκαρπος. Εκείνος όμως που έλαβε τον σπόρο στη γη την καλή, αυτός είναι εκείνος που ακούει τον λόγο και τον εννοεί· ο οποίος και καρποφορεί και αποδίδει, άλλος εκατό, άλλος εξήντα, άλλος τριάντα. Άλλη παραβολή παρέθεσε ενώπιόν τους, λέγοντας· Η βασιλεία των ουρανών ομοιώθηκε με άνθρωπο που έσπειρε καλό σπόρο στον αγρό του· ενώ όμως οι άνθρωποι κοιμούντο, ήλθε ο εχθρός του και έσπειρε ζιζάνια ανάμεσα στο σιτάρι, και ανεχώρησε. Όταν όμως εβλάστησε το χόρτο και έφερε καρπό, τότε εφάνηκαν και τα ζιζάνια. Προσελθόντες λοιπόν οι δούλοι του οικοδεσπότη του είπαν· Κύριε, δεν έσπειρες καλό σπόρο στον αγρό σου; Από πού λοιπόν έχει ζιζάνια; Εκείνος δε είπε προς αυτούς· Εχθρός άνθρωπος το έπραξε αυτό. Οι δούλοι δε του είπαν· Θέλεις λοιπόν να υπάγουμε και να τα συνάξουμε; Εκείνος όμως είπε· Όχι· μήπως, ενώ συνάγετε τα ζιζάνια, εκριζώσετε μαζί τους και το σιτάρι. Αφήστε να αυξάνουν και τα δύο μαζί μέχρι τον θερισμό· και στον καιρό του θερισμού θα ειπώ προς τους θεριστές· Συνάξτε πρώτα τα ζιζάνια και δέστε τα σε δεμάτια για να καούν· το δε σιτάρι συνάξτε το στην αποθήκη μου. Ματθαίος 13:16–30.

Οι μωροί είναι τα ζιζάνια, και οι σοφοί είναι ο σίτος. Στην παραβολή των δέκα παρθένων, η κατοχή ελαίου είναι εκείνο που φανερώνει τη διάκριση μεταξύ των δύο τάξεων, και στην περίπτωση του σίτου και των ζιζανίων αυτή βασίζεται στο εάν ο σπόρος, που είναι ο λόγος, γίνεται κατανοητός. Η πρώτη μνεία, από τον Μωυσή, μιας τάξεως που δεν θα δει και, ως εκ τούτου, δεν θα κατανοήσει, τοποθετεί ως μήνυμα που πρέπει να κατανοηθεί τα σημεία και τα τέρατα της θεμελιώδους ιστορίας. Η τελευταία προφητική αναφορά στα στοιχεία της τύφλωσης του επαναστατημένου οίκου, από την Ellen White, προσδιορίζει ότι τα μάτια που ευλογήθηκαν να δουν εκείνο που όλοι οι δίκαιοι άνδρες επιθύμησαν να δουν ήταν η ιστορία του κινήματος των Μιλλεριτών.

«Όλα τα μηνύματα που δόθηκαν από το 1840 έως το 1844 πρέπει να καταστούν ισχυρά και επιτακτικά τώρα, διότι υπάρχουν πολλοί άνθρωποι που έχουν χάσει τον προσανατολισμό τους. Τα μηνύματα πρέπει να απευθυνθούν σε όλες τις εκκλησίες.

«Ο Χριστός εἶπεν: “Μακάριοι οἱ ὀφθαλμοὶ ὑμῶν, διότι βλέπουσι· καὶ τὰ ὄψα ὑμῶν, διότι ἀκούουσι. Διότι ἀληθῶς σὰς λέγω, ὅτι πολλοὶ προφηταὶ καὶ δίκαιοι ἄνδρες ἐπεθύμησαν νὰ ἴδωσιν ἐκεῖνα τὰ ὅποια σεις βλέπετε, καὶ δὲν εἶδον· καὶ νὰ ἀκούσωσιν ἐκεῖνα τὰ ὅποια σεις ἀκούετε, καὶ δὲν ἤκουσαν” [Matthew 13:16, 17]. Μακάριοι οἱ ὀφθαλμοὶ οἵτινες εἶδον τὰ γεγονότα τὰ ὅποια ἐθεάθησαν ἐν τοῖς ἔτεσιν 1843 καὶ 1844.» Manuscript Releases, τόμος 21, 436, 437.

Ο Ἰησοῦς πάντοτε απεικονίζει το τέλος με την αρχή, και η πρώτη αναφορά σε εκείνους που έχουν οφθαλμούς, αλλά δεν βλέπουν ούτε κατανοούν, καθώς και η τελευταία αναφορά, προσδιορίζουν ότι η θεμελιώδης ιστορία του επαναστατικού οίκου είναι εκείνο το οποίο δεν γίνεται αντιληπτό, και ως εκ τούτου απορρίπτεται, και έτσι εμποδίζει τους μωρούς να αναγνωρίσουν την όψιμη βροχή. Η ιστορία των ετών 1840–1844 προτυπώθηκε από την απελευθέρωση του αρχαίου Ισραήλ από την αιγυπτιακή δουλεία. Η αποτυχία του αρχαίου Ισραήλ να περάσει την αρχική διαδικασία δοκιμασίας τούς έφερε στην Κάδης, όπου δέχθηκαν την ψευδή αναφορά των δέκα κατασκόπων και εξέλεξαν νέο αρχηγό για να τους οδηγήσει πίσω στην Αίγυπτο. Σαράντα χρόνια αργότερα οδηγήθηκαν πάλι στην Κάδης, και ο Μωυσής απέτυχε, κτυπώντας τον Βράχο δεύτερη φορά.

Παρότι ο Μωυσής απέτυχε, ο Ἰησοῦς του Ναυή προχώρησε nevertheless να τους οδηγήσει στη Γη της Επαγγελίας. Η τελευταία δοκιμασία στην Κάδης συνδεόταν με σοβαρή αποστασία, διότι ο Ἰησοῦς πάντοτε εικονογραφεί το τέλος με την αρχή, και η αποστασία των δέκα κατασκόπων στην Κάδης στην αρχή των σαράντα ετών, καθώς και στο τέλος των σαράντα ετών, εικονογραφεί επίσης μια μεγάλη αποστασία στην Κάδης. Εντούτοις, παρά την αποστασία του Μωυσή στην Κάδης, το όραμα της εισόδου στη Γη της Επαγγελίας δεν καθυστερούσε πλέον.

Στην αποστασία του 1863, η οποία οδήγησε στην αυξημένη αποστασία του 1888, η οποία οδήγησε στην αυξημένη αποστασία του 1919, που κορυφώθηκε στην αποστασία του 1957, ο Ἰησοῦς έφερε τον Λαοδικειακό Αντβεντισμό πίσω στην Κάδης. Τους έφερε πίσω στην ιστορία όπου ο τρίτος άγγελος έφθασε και άρχισε μια διαδικασία δοκιμασίας, η οποία τελικά φανέρωσε την αποστασία του 1863 και την εξορία της περιπλανήσεως στην έρημο της Λαοδίκειας. Ο τρίτος άγγελος εισήλθε στην τελική ιστορία του Λαοδικειακού Αντβεντισμού στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, όταν ο ισχυρός άγγελος της Αποκαλύψεως δεκαοκτώ, ο οποίος είναι ο τρίτος άγγελος, κατέβη. Τότε ανήγγειλε ότι η Βαβυλώνα έπεσε, όπως προτυπωνόταν από την καταρρίψιν του πύργου του Νεβρώδ, όταν οι πύργοι της Νέας Υόρκης κατεδαφίστηκαν.

«Το μήνυμα του τρίτου αγγέλου δεν θα γίνει κατανοητό· το φως, το οποίο θα φωτίσει τη γη με τη δόξα του, θα ονομαστεί ψευδές φως από εκείνους που αρνούνται να βαδίσουν μέσα στην προοδύουσα δόξα του». Review and Herald, 27 Μαΐου 1890.

Όπως με τον αρχαίο Ισραήλ, έτσι και με τον σύγχρονο Ισραήλ. Η γενεά που είναι μάρτυρας της 11ης Σεπτεμβρίου 2001 είναι η τελευταία γενεά. Ο Ἰησοῦς εἶπε στο εικοστό πρώτο κεφάλαιο του Λουκά ότι «η γενεά αυτή», και προσδιόρισε εκείνη τη γενεά ως εκείνους που ζουν όταν ο ουρανός και η γη παρέλθουν, πράγμα που συμβαίνει κατά τη Δευτέρα Παρουσία. Εκείνη η γενεά που θα ζήσει ώστε να γίνει μάρτυρας της επιστροφής του Χριστού θα έχει αναγνωρίσει ένα σημείο που τους αποδεικνύει ότι είναι η τελική γενεά. Θα γνωρίζουν και θα κατανοούν ότι είναι εκείνοι που ζουν όταν το «αποτέλεσμα πάσης οράσεως» δεν «αναβάλλεται» πλέον.

Καθώς ο Ιησούς εξήρχετο από το ναό μαζί με τους μαθητές, εκείνοι Τον ρώτησαν να τους εξηγήσει τι εννοούσε με την περιγραφή Του περί της καταστροφής του ναού. Εκείνη η συνομιλία απεικόνιζε τη συνομιλία που έχουν οι μαθητές Του κατά την τελική γενεά. Οι μαθητές επιθυμούσαν να κατανοήσουν τι εννοούσε όταν είχε επανειλημμένως διδάξει ότι η Λαοδικειακή Αντβεντιστική εκκλησία πρόκειται να σαρωθεί κατά τον επικείμενο νόμο της Κυριακής, καθώς οι εκεί λατρεύοντες εκβάλλονται από το στόμα Του και δεν είναι πλέον εκείνοι που ομιλούν εκ μέρους Του.

Απαντώντας στους μαθητές, ο Ιησούς περιέγραψε την καταστροφή της Ιερουσαλήμ και την ιστορία που ακολούθησε, μέχρι και το τέλος του κόσμου. Αφού εξέθεσε τη συνοπτική ιστορική επισκόπηση έως το εδάφιο δεκαεννέα, στη συνέχεια αναφέρεται στην καταστροφή της Ιερουσαλήμ, μια καταστροφή η οποία θα μπορούσε να είχε επέλθει κατά τον σταυρό, αλλά η οποία, με το έλεος και τη μακροθυμία του Θεού, αναβλήθηκε για περίπου σαράντα χρόνια. Στο τέλος των σαράντα ετών θα υπήρχε ένα υπόλοιπο που θα διέφυγε την καταστροφή, αλλά μόνον εάν αναγνώριζε το σημείο που τότε έδωσε.

Στην αρχή του αρχαίου Ισραήλ υπήρξε μια περίοδος σαράντα ετών, η οποία άρχισε με μια κρίση επάνω στην ανταρσία των δέκα κατασκόπων, κρίση που ανεβλήθη για σαράντα έτη, εξαιτίας της μεσιτείας του Μωυσή. Στο τέλος του αρχαίου Ισραήλ υπήρξε μια κρίση επάνω στην ανταρσία του σταυρού, η οποία ανεβλήθη για σαράντα έτη, εξαιτίας της μακροθυμίας και του ελέους της μεσιτείας του Χριστού. Και στις δύο ιστορίες υπήρχε ένα υπόλοιπο που διέφυγε. Ο Ιησούς πάντοτε εικονογραφεί το τέλος ενός πράγματος με την αρχή ενός πράγματος.

Ο Ιησούς αναφέρθηκε στο σημείο που συνδεόταν με την καταστροφή της Ιερουσαλήμ και το προσδιόρισε ως «τις ημέρες της εκδικήσεως».

Και όταν ἴδητε τὴν Ἱερουσαλὴμ περικυκλωμένην ὑπὸ στρατευμάτων, τότε γινώτε ὅτι ἐπλησίασεν ἡ ἐρήμωσις αὐτῆς. Τότε, ὅσοι εἶναι ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ, ἄς φεύγωσιν εἰς τὰ ὄρη· καὶ ὅσοι εἶναι ἐν μέσῳ αὐτῆς, ἄς ἀναχωρῶσιν ἔξω· καὶ ὅσοι εἶναι ἐν ταῖς ἀγροῖς, ἄς μὴ εἰσέρχωνται εἰς αὐτήν. Διότι αὗται εἶναι ἡμέραι ἐκδικήσεως, διὰ τὰ πληρωθῶσι πάντα τὰ γεγραμμένα. Λουκᾶς 21:20–22.

Η «ἡμέρα τῆς ἐκδικήσεως» εἶναι αἱ ἑπτὰ ἔσχαται πληγαί, καὶ διὰ τοῦτο ἡ Ἀδελφὴ White συσχετίζει τὴν καταστροφή τῆς Ἱερουσαλὴμ με τὴν ἐκτελεστικὴ κρίσιν τοῦ Θεοῦ ἐν ταῖς ἔσχαταις ἡμέραις.

Πλησιάσατε, ἔθνη, διὰ να ακούσητε· καὶ προσέξατε, λαοί· ἄς ἀκούσῃ ἡ γῆ καὶ πάντα τα ἐν αὐτῇ· ἡ οἰκουμένη, καὶ πάντα ὅσα ἐκπορεύονται ἐξ αὐτῆς. Διότι ἡ ἀγανάκτησις τοῦ Κυρίου εἶναι ἐπὶ πάντα τα ἔθνη, καὶ ὁ θυμὸς αὐτοῦ ἐπὶ πάντα τα στρατεύματα αὐτῶν· ἀφάνισεν ὀλοσχερῶς αὐτούς, παρέδωκεν αὐτούς εἰς σφαγὴν. Καὶ οἱ φονευθέντες αὐτῶν θέλουσι ριφθῆ ἔξω, καὶ ἡ δυσωδία αὐτῶν θέλει ἀναβῆ ἐκ τῶν πτωμάτων αὐτῶν, καὶ τα ὄρη θέλουσι διαλυθῆ ἀπὸ τοῦ αἵματος αὐτῶν. Καὶ πάσα ἡ στρατιά τοῦ οὐρανοῦ θέλει διαλυθῆ, καὶ οἱ οὐρανοὶ θέλουσι περιτυλιχθῆ ὡς βιβλίον· καὶ πάσα ἡ στρατιά αὐτῶν θέλει πέσει, καθὼς πίπτει το φύλλον ἀπὸ τῆς ἀμπέλου, καὶ ὡς σύκον πίπτει ἀπὸ τῆς συκῆς. Διότι ἡ μάχαιρά μου ἐμεθύσθη ἐν τῷ οὐρανῷ· ἰδοὺ, θέλει καταβῆ ἐπὶ τὴν Ἰδουμαίαν, καὶ ἐπὶ τὸν λαὸν τῆς κατάρας μου, εἰς

κρίσιν. Η μάχαιρα του Κυρίου είναι πλήρης αίματος, επαχύνθη από πάχους, από του αίματος αρνίων και τράγων, από του πάχους των νεφρών κριών· διότι ο Κύριος έχει θυσίαν εν Βοσόρα, και μεγάλην σφαγήν εν τη γη της Ιδουμαίας. Και οι μονόκερωτες θέλουσι καταβή μετ' αυτών, και οι μόσχοι μετά των ταύρων· και η γη αυτών θέλει διαποτισθή με αίμα, και το χόμα αυτών θέλει παχυνθή από πάχους. Διότι είναι ημέρα εκδικήσεως του Κυρίου, έτος ανταποδόσεων υπέρ της δίκης της Σιών. Ησαΐας 34:1–8.

Ο Ιησούς έδωσε την πρώτη δημόσια παρουσιάσή Του στη Ναζαρέτ, αναγγέλλοντας τον εαυτό Του ως τον Μεσσία. Η παρουσίαση εκείνη διέπετο προφητικώς από τον κανόνα της πρώτης μνείας. Το ανάγνωσμα που επέλεξε κατέδειξε ότι το έργο Του περιλάμβανε και την αναγγελία «της ημέρας της εκδικήσεως του Κυρίου», η οποία, κατά τον Ησαΐα, είναι επίσης «το έτος των ανταποδόσεων για τη δίκη της Σιών».

Στη Ναζαρέτ ήταν που ο Χριστός άρχισε τη δημόσια διακονία Του και ανήγγειλε τον εαυτό Του ως τον Μεσσία. Τότε εκείνοι που άκουσαν τα λόγια Του, αλλά δεν εννόησαν, επιχείρησαν να Τον θανατώσουν, ρίχνοντάς Τον από ένα βουνό. Η αρχή της διακονίας Του σηματοδεύτηκε από την απόπειρα των ανθρώπων της πατρίδας Του να Τον θανατώσουν, και το τέλος της διακονίας Του από το ότι ο λαός Του πράγματι Τον θανάτωσε. Η διακονία Του ήταν να ταυτοποιήσει τον εαυτό Του ως τον Μεσσία, κάτι που έγινε όταν χρίστηκε κατά το βάπτισμά Του. Κατά το βάπτισμά Του ένα θεϊκό σύμβολο κατέβηκε για να επικυρώσει την εκπλήρωση της προφητείας περί του ερχομού του Μεσσία. Στις 11 Αυγούστου 1840 ένα θεϊκό σύμβολο κατέβηκε για να επικυρώσει την προφητεία του μηνύματος της δοκιμασίας εκείνης της ιστορίας. Και στις 11 Σεπτεμβρίου 2001 ένα θεϊκό σύμβολο κατήλθε για να επικυρώσει το προειπωμένο μήνυμα εκείνης της ιστορίας, το οποίο είναι το μήνυμα της όψιμης βροχής.

«Αφού εργάστηκε επί δύο ημέρες με τους Σαμαρείτες, ο Ιησούς τους άφησε για να συνεχίσει το ταξίδι του προς τη Γαλιλαία. Δεν παρέμεινε στη Ναζαρέτ, όπου είχε περάσει τη νεότητά του και τα πρώτα χρόνια της ανδρικής του ηλικίας. Η υποδοχή που του επιφυλάχθηκε εκεί, στη συναγωγή, όταν ανήγγειλε τον εαυτό του ως τον Χρισμένο, ήταν τόσο δυσμενής, ώστε αποφάσισε να αναζητήσει πιο πρόσφορα πεδία, να κηρύξει σε ότα που θα άκουγαν και σε καρδιές που θα δέχονταν το μήνυμά του. Δήλωσε στους μαθητές του ότι προφήτης δεν έχει τιμή στην πατρίδα του. Το ρητό αυτό εκθέτει εκείνη τη φυσική απροθυμία που έχουν πολλοί άνθρωποι να αναγνωρίσουν οποιαδήποτε θαυμαστά αξιοθαύμαστη εξέλιξη σε κάποιον που έχει ζήσει αθόρυβα ανάμεσά τους και τον οποίον γνωρίζουν στενά από την παιδική του ηλικία. Την ίδια στιγμή, τα ίδια αυτά πρόσωπα θα μπορούσαν να διεγερθούν μέχρι παραφοράς εξαιτίας των αξιώσεων ενός ξένου και ενός τυχοδιώκτη». *The Spirit of Prophecy*, τόμος 2, 151.

Στο εικοστό πρώτο κεφάλαιο του Λουκά, ο Χριστός προσδιορίζει τους εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, την τελική γενεά που δεν πεθαίνει. Το πράττει αυτό παρουσιάζοντας την ιστορία που άρχισε με την τελευταία Του επίσκεψη σε εκείνο που προηγουμένως ήταν ο οίκος του Πατέρα Του, αλλά τότε είχε γίνει ο οίκος των Ιουδαίων. Στην αφήγηση της ιστορίας την οποία ο Ιησούς άρχισε να παρουσιάζει, έφθασε στο σημείο όπου η Ιερουσαλήμ, και ο ναός για τον οποίο οι μαθητές ήθελαν να μάθουν, επρόκειτο να καταστραφεί (70 μ.Χ.). Προσδιόρισε την καταστροφή

ως τις ημέρες της εκδίκησεως, πράγμα που αποτελούσε μέρος της εναρκτήριας αναγγελίας της διακονίας Του. Οι «ημέρες της εκδίκησεως» αντιπροσώπευαν όχι μόνον την καταστροφή της Ιερουσαλήμ το έτος 70, αλλά και τον καιρό της οργής του Θεού, όπως αυτός απεικονίζεται στις επτά τελευταίες πληγές.

Διότι αὕτη εἶναι ἡ ἡμέρα τοῦ Κυρίου, τοῦ Θεοῦ τῶν δυνάμεων, ἡμέρα ἐκδίκησεως, διὰ τὴν ἐκδικηθῆναι τοὺς ἀντιδίκους αὐτοῦ· καὶ ἡ μάχαιρα θέλει καταφάγει, καὶ θέλει χορτασθῆναι καὶ μεθυσθῆναι ἀπὸ τὸ αἷμα αὐτῶν· διότι ὁ Κύριος, ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων, ἔχει θυσίαν ἐν τῇ γῆ τοῦ βορρᾶ παρὰ τὸν ποταμὸν Εὐφράτην. Ἱερεμίας 46:10.

Ἡ «ἡμέρα της εκδίκησεως» εναντίον της Βαβυλώνας, η οποία παριστάνεται από τη «θυσία στη χώρα του βορρά, πλησίον του ποταμού Ευφράτη», αρχίζει με τον επικείμενο νόμο της Κυριακής.

Από την οργή του Κυρίου δεν θα κατοικηθεί, αλλά θα γίνει ολόκληρη έρημος· καθένας που περνά από τη Βαβυλώνα θα μένει έκθαμβος και θα συρίζει για όλες τις πληγές της. Παραταχθείτε εναντίον της Βαβυλώνας ολόγυρα· όλοι εσείς που τεντώνετε το τόξο, ρίξτε εναντίον της, μη λυπηθείτε βέλη· διότι αμάρτησε εναντίον του Κυρίου. Αλαλάξτε εναντίον της ολόγυρα· παρέδωσε το χέρι της· τα θεμέλιά της έπεσαν, τα τείχη της γκρεμίστηκαν· διότι αυτή είναι η εκδίκηση του Κυρίου· εκδικηθείτε την· καθώς έκανε, έτσι κάντε σ' αυτήν. Εξολοθρεύστε από τη Βαβυλώνα τον σπορέα και εκείνον που κρατά το δρεπάνι στον καιρό του θερισμού· από φόβο της καταθλιπτικής ρομφαίας θα στραφούν καθένας προς τον λαό του και θα φύγουν καθένας στη γη του. Ο Ισραήλ είναι πρόβατο διασκορπισμένο· λιοντάρια τον έδιωξαν· πρώτα ο βασιλιάς της Ασσυρίας τον καταβρόχθισε, και τελευταίος αυτός ο Ναβουχοδονόσορ, ο βασιλιάς της Βαβυλώνας, σύντριψε τα οστά του. Γι' αυτό, έτσι λέγει ο Κύριος των δυνάμεων, ο Θεός του Ισραήλ· Ιδού, θα τιμωρήσω τον βασιλιά της Βαβυλώνας και τη γη του, καθώς τιμώρησα τον βασιλιά της Ασσυρίας. Και θα επαναφέρω τον Ισραήλ στον τόπο κατοικίας του, και θα βοσκήσει στον Κάρμηλο και στη Βασάν, και η ψυχή του θα χορτάσει στο όρος Εφραΐμ και στη Γαλαάδ. Κατά τις ημέρες εκείνες και κατά τον καιρό εκείνο, λέγει ο Κύριος, η ανομία του Ισραήλ θα αναζητηθεί, και δεν θα υπάρχει· και οι αμαρτίες του Ιούδα, και δεν θα βρεθούν· διότι θα συγχωρήσω εκείνους που διατηρώ. Ανέβα εναντίον της γης Μεραθαΐμ, εναντίον αυτής, και εναντίον των κατοίκων της Φεδώδ· ερήμωσέ τους και αφάνισέ τους εντελώς πίσω τους, λέγει ο Κύριος, και κάνε σύμφωνα με όλα όσα σε πρόσταξα. Ήχος μάχης είναι στη γη, και μεγάλης συντριβής. Πώς συντρίφθηκε και έσπασε η σφύρα όλης της γης! Πώς έγινε η Βαβυλώνα ερήμωση ανάμεσα στα έθνη! Σου έστησα παγίδα, και πιάστηκες κι εσύ, Βαβυλώνα, και δεν το κατάλαβες· βρέθηκες και επίσης συνελήφθης, επειδή αγωνίστηκες εναντίον του Κυρίου. Ο Κύριος άνοιξε το οπλοστάσιό του και έβγαλε τα όπλα της αγανακτήσεώς του· διότι αυτό είναι το έργο του Κυρίου, του Θεού των δυνάμεων, στη γη των Χαλδαιών. Ελάτε εναντίον της από το έσχατο σύνορο, ανοίξτε τις αποθήκες της· σωριάστε την σαν σωρούς και αφανίστε την εντελώς· ας μη μείνει τίποτε απ' αυτήν. Σφάζτε όλους τους ταύρους της· ας κατεβούν στη σφαγή· αλλοίμονο σ' αυτούς! διότι ήρθε η ημέρα τους, ο καιρός της επίσκεψής τους. Η φωνή εκείνων που φεύγουν και διασώζονται από τη γη της Βαβυλώνας, για να αναγγείλουν στη Σιών την εκδίκηση του Κυρίου, του Θεού μας, την εκδίκηση του ναού του. Συγκεντρώστε τους τοξότες εναντίον της Βαβυλώνας· όλοι εσείς που τεντώνετε το τόξο, στρατοπεδεύστε εναντίον της ολόγυρα· ας μη διαφύγει κανείς απ' αυτήν· ανταποδώστε σ' αυτήν σύμφωνα με το έργο της· σύμφωνα με όλα όσα έκανε, κάντε σ' αυτήν·

διότι υπερηφανεύθηκε εναντίον του Κυρίου, εναντίον του Αγίου του Ισραήλ. Ιερεμίας 50:13–29.

Η καταστροφή της Ιερουσαλήμ κατά το έτος 70 μ.Χ. αντιπροσωπεύει την εκτελεστική κρίση της πόρνης της Βαβυλώνας, η οποία αρχίζει με τον επικείμενο νόμο της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες. Ο Ιησούς γνώριζε ότι προσδιόριζε το έτος 70 μ.Χ. ως τον επικείμενο νόμο της Κυριακής, διότι είναι ο συγγραφέας του Λόγου Του, και είναι ο Λόγος. Είναι σημαντικό να αναγνωριστεί το πλαίσιο της προφητείας που εκθέτει ο Ιησούς στο εικοστό πρώτο κεφάλαιο του Λουκά, προκειμένου να κατανοηθεί ποιο είναι το σημείο που προσδιορίζει ότι η τελευταία γενεά έχει φθάσει.

Θα συνεχίσουμε αυτή τη μελέτη στο επόμενο άρθρο.

«Η έλευση του Χριστού θα λάβει χώρα κατά τη σκοτεινότερη περίοδο της ιστορίας αυτής της γης. Οι ημέρες του Νώε και του Λωτ απεικονίζουν την κατάσταση του κόσμου αμέσως πριν από την έλευση του Υιού του ανθρώπου. Οι Γραφές, προαναγγέλλοντας αυτόν τον καιρό, δηλώνουν ότι ο Σατανάς θα ενεργήσει με κάθε δύναμη και “με πάσαν απάτην αδικίας.” 2 Θεσσαλονικείς 2:9, 10. Το έργο του αποκαλύπτεται καθαρά από το ταχέως αυξανόμενο σκότος, τις αναρίθμητες πλάνες, αιρέσεις και αυταπάτες αυτών των εσχάτων ημερών. Όχι μόνο ο Σατανάς οδηγεί τον κόσμο σε αιχμαλωσία, αλλά και οι απάτες του διαποτίζουν τις κατ’ επίφασιν εκκλησίες του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Η μεγάλη αποστασία θα εξελιχθεί σε σκότος βαθύ όσο το μεσονύκτιο. Για τον λαό του Θεού θα είναι νύχτα δοκιμασίας, νύχτα θρήνου, νύχτα διωγμού εξαιτίας της αλήθειας. Αλλά μέσα από εκείνη τη νύχτα του σκότους θα λάμψει το φως του Θεού.»

Αυτός κάνει «το φως να λάμψει εκ του σκότους». 2 Κορινθίους 4:6. Όταν «η γη ήτο άμορφος και έρημος, και σκότος ήτο επί προσώπου της αβύσσου», «το Πνεύμα του Θεού εφέρετο επί προσώπου των υδάτων. Και είπεν ο Θεός, Γενηθήτω φως· και εγένετο φως». Γένεσις 1:2, 3. Ούτω και εν τη νυκτί του πνευματικού σκότους, ο λόγος του Θεού εξέρχεται, «Γενηθήτω φως». Προς τον λαόν Του λέγει, «Σηκώθητι, φωτίζου· διότι το φως σου ήλθε, και η δόξα του Κυρίου ανέτειλεν επί σε». Ησαΐας 60:1.

«Ίδού», λέγει η Γραφή, «σκότος θέλει σκεπάσει την γην, και ζόφος βαθύς τοὺς λαούς· ἀλλὰ ἐπὶ σὲ θέλει ἀνατείλει ὁ Κύριος, καὶ ἡ δόξα Αὐτοῦ θέλει φανῆ ἐπὶ σέ». Ἐδάφιον 2. Ὁ Χριστός, τὸ ἀπαύγασμα τῆς δόξης τοῦ Πατρός, ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον ὡς τὸ φῶς αὐτοῦ. Ἦλθε νὰ παραστήσῃ τὸν Θεὸν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ περὶ Αὐτοῦ εἶναι γεγραμμένον ὅτι ἐχρίσθη «με Πνεῦμα Ἅγιον καὶ με δύναμιν» καὶ «διῆλθεν εὐεργετῶν». Πράξεις 10:38. Ἐν τῇ συναγωγῇ τῆς Ναζαρετ εἶπεν· «Πνεῦμα Κυρίου εἶναι ἐπ’ ἐμέ, διότι με ἔχρισεν νὰ εὐαγγελίζωμαι πρὸς τοὺς πτωχοὺς· μὲ ἀπέστειλεν νὰ ἰατρεύσω τοὺς συντετριμμένους τὴν καρδίαν, νὰ κηρύξω πρὸς τοὺς ἀιχμαλώτους ἀπελευθέρωσιν καὶ πρὸς τοὺς τυφλοὺς ἀνάβλεψιν, νὰ ἀποστείλω τοὺς συντεθλασμένους ἐν ἐλευθερίᾳ, νὰ κηρύξω δεκτὸν ἐνιαυτὸν Κυρίου». Λουκάς 4:18, 19. Αὕτη ἦτο ἡ ἔργον τὸ ὁποῖον ἀνέθεσεν εἰς τοὺς μαθητὰς Αὐτοῦ νὰ πράξουν. «Σεις εἴσθε τὸ φῶς τοῦ κόσμου», εἶπεν. «Οὕτω ἄς λάμψῃ τὸ φῶς σας ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, διὰ νὰ ἴδωσι τὰ καλὰ σας ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν Πατέρα σας τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς». Ματθαῖος 5:14, 16.» Προφήται καὶ Βασιλεῖς, 217, 218.